

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-291/03
Бања Лука, 16.05.2005. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Стаке Гојковић, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Биљане Томић, Драгослава Лукића и Стевана Савића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Р.Ј., сина Н. из Ш., Ч., кога заступа Н. Ч., адвокат из Б.Л., против туженог ЈПШ С., РС, Ш. Б. Л., Б. Л., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Б. Л. Ж-186/03 од 23.05.2003. на сједници одржаној 16.05.2005., донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Б. Л. П-631/01 од 03.07.2001. године, обавезан је тужени Ј.П.Ш. С. Ш. РС Б. Л., Ш.Г.Б.Л. Б. Л., да тужиоцу Р. Ј. на име накнаде нематеријалне штете плати и то: 3000 КМ за претрпљене физичке болове; 2500 КМ за претрпљени страх; 9000 КМ на име претрпљених и будућих душевних болова због умањења животних активности и 1000 КМ на име наружености, укупно 16000 КМ са законском затезном каматом почев од 03.07.2001. године до исплате, уз накнаду трошкова спора у износу од 3132 КМ, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења. Преко досуђеног износа тужбени захтјев је одбијен.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Л. Ж-186/03 од 23.05.2003. године жалбе странака су одбијене и првостепена пресуда потврђена.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се обје нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Одговор на ревизију није поднесен нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији.

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да му тужени накнади нематеријалну штету; за претрпљене физичке болове; за претрпљени страх; за претрпљене и будуће душевне болове због умањења животних активности и за претрпљене и будуће душевне болове услјед наружености, као посљедица тјелесне повреде коју је као радник туженог претрпио 04.08.1993. године на шумском радилишту Ш. О. Ч.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да је тужилац као радник туженог на радном мјесту кочијаша у радној јединици Ш. дана 04.08.1993. године приликом извлачења шумских трупаца задобио повреде у виду раздеротине и нагњечења десне шаке и деструкције

длана десне шаке, које су квалификоване као тешке тјелесне повреде услјед којих су остале посљедице: ограничених покрета палца, другог и трећег прста шаке десне руке, а затим потпуне контрактуре са деформацијом четвртог прста шаке десне руке и ампутацијом петог прста исте руке; да је рјешењем Ј.Ф. ПИО, Ф. Б. Л. од 31.08.1994. године тужиоцу признато право на новчану накнаду због тјелесног оштећења у мјесечном износу од 12,96 КМ; да је тужилац рођен 1954. године да је ожењен и има двоје дјеце као и да га је тужени након завршеног лијечења премјестио на ново радно мјесто чувара; да из исказа свједока М. З., Т. М. и В.Б., те тужиоца саслушаног у својству парничне странке, произилази да тужилац није допринио наступању штетног догађаја; да из налаза и мишљења вјештака медицинске струке др. З. Б. чији налаз и мишљење се темељи на медицинској документацији, произилази да је тужилац наступањем штетног догађаја претрпио нематеријалну штету по врсти и обиму и посљедицама које су речене.

Првостепени суд није прихватио приговор туженог о недостатку пасивне легитимације у овом спору. Тужилац је био радник у радној јединици Ш. која је била у саставу ДШПП Б. Л. из Б. Л., која (радна јединица), није имала својства правног лица, као и да је тужени правни сљедник наведеног предузећа, па да тужени, а не ШГ Ч. из Ч. одговара тужиоцу за накнаду штете у складу с одредбом чл. 173. и 174. Закона о облигационим односима («Службени лист СФРЈ», број 29/78 до 57/89, и «Службени гласник РС», број 17/93 и 3/98, у даљем тексту: ЗОО).

Висину накнаде за поједине видове нематеријалне штете, суд је одредио на основу одредби чл. 200. ЗОО у вези с чл. 223. Закона о парничном поступку («Службени лист СФРЈ», број 4/77 до 35/91, и «Службени гласник РС», број 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП). Приликом одређивања накнаде за претрпљене и будуће душевне болове због умањења животних активности тужиоца, суд је узео у обзир по слободној оцјени, право на личну инвалиднину коју је тужилац остварио по основу тјелесног оштећења као и њену висину.

Чињенична утврђења првостепеног суда прихватио је и другостепени суд. Према схватању другостепеног суда, тужени је одговоран тужиоцу за претрпљену штету по одредбама чл. 173. и 174. ЗОО и да је поступање тужиоца у штетном догађају било у складу с Правилником о заштити на раду у шумарству, па да нема његовог доприноса у настанку штетног догађаја. Сматрајући да је првостепени суд правилно оцијенио све приговоре туженог у проведеном поступку, а посебно интензитет и дужину трајања физичких болова и страха, дужину трајања душевних болова због умањења животних активности и наружености, другостепени суд је жалбу тужиоца преко досуђених износа и жалбу туженог у цијелости одбио и првостепену пресуду потврдио.

Тужени у ревизији указује: 1. да су судови пропустили да утврде да ли се тужилац у вријеме штетног догађаја придржавао мјера заштите на раду; 2. да је тужилац био иза коња и шумског трупца који је извлачио из шуме, а како то налаже «Правилник о заштити на раду у шумарству не би ни случајно могло доћи до његовог повређивања»; 3. да је тужилац «користио руду не би се ни у којем случају шумски трупац могао занијети у страну и повредити га, јер да је руда управо предвиђена да се наведене ствари не би догодиле» и 4. да се саслушањем свједока који нису били на лицу мјеста када је дошло до повређивања тужиоца није могло поуздано утврдити како је дошло до повређивања тужиоца.

Овим наводима се побија чињенично стање утврђено од нижестепених судова, што је у поступку по ревизији искључено у смислу одредби чл. 385. ст. 3. ЗПП, односно чл. 240. ст. 2. Закона о парничном поступку, који је сада на снази («Службени гласник РС», број 58/03 и 85/03 у даљем тексту: ЗПП РС).

Нису основани приговори ревизије «да је превисоко досуђена накнада нематеријалне штете», нарочито за претрпљени страх и за душевне болове због умањења животних активности.

Имајући у виду утврђене чињенице, засноване прије свега на налазу и мишљењу вјештака љекара др. З. Б., нижестепени судови су досудили накнаду нематеријалне штете (за претрпљени

страх и за душебне болове због умањења животних активности) у износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде.

Према налазу и мишљењу наведеног вјештака, тужилац је трпио страх јаког интензитета у трајању од двије недеље у којем периоду су вршене хируршке интервенције и слабог интензитета у трајању од 5 мјесеци, уз константно присуство страха који се манифестује у бризи за могућност даљег привређивања, а које је битно умањено. Умањење животних активности код тужиоца се огледа у повреди десне шаке због које је остао без петог прста са умањеном покретљивошћу у зглобу ручја и интерфалангеалном зглобу палца и готово никакве покретљивошћу 2, 3 и 4. прста са улнарном деформацијом тих прстију. Укупно умањење његове животне активности је 42,50%. Због таквих повреда не може вршити послове кочијаша са коњима које је до тада вршио. При томе судови су цијенили чињеницу да је тужилац као инвалид са наведеним тјелесним оштећењем остварио право на личну инвалиднину.

По оцјени овог суда нису примјењене на штету тужиоца одредбе чл. 200 ЗОО и чл. 223. ЗПП, када је тужиоцу досуђена накнада за наведене видове нематеријалне штете у износима наведеним у изреци првостепене пресуде.

Из напријед реченог произилази да нижестепене пресуде немају недостатака на које указује ревидент, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Доследно томе ревизија туженог је на основу чл. 393. ЗПП у вези с чл. 456. ст. 1. ЗПП РС, одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа:
Стака Гојковић

За тачност отправка
овјерава руководилац судске писарнице
Братић Душанка